

1

Вече за кой ли път старши съдружникът проучи автобиографията на Мичъл И. Макдиър и пак не намери нищо, което да не му хареса у него, поне по документи. Беше умен, амбициозен, хубав. И гладен, естествено – при произход като неговия. Беше женен, основно изискване. Фирмата никога не бе наемала неженен адвокат и гледаше с лошо око на разводите, изневерите и пиенето. В договора бе включен и тест за наркотици. Освен право Макдиър бе учил и счетоводство, бе взел от първия път изпита за експерт-счетоводител и искаше да бъде адвокат по данъчно облагане, което, разбира се, бе задължително условие за фирма, занимаваща се с корпоративни данъци. Беше бял – никога не наемаха чернокожи. Назначаваха само бели. Освен това седалището им бе в Мемфис, докато богатите чернокожи предпочитаха Ню Йорк, Вашингтон или Чикаго. Във фирмата нямаше жени. Бяха сбъркали веднъж, в средата на седемдесетте години, когато назначиха първата по успех от Харвард, която нямаше равна на себе си в данъчното облагане. Тя работи при тях в продължение на четири бурни години и загина при автомобилна катастрофа.

По документи Макдиър изглеждаше подходящ. Бяха предпочели него. Всъщност тази година нямаше други

подходящи. Кандидатите не бяха много. Щяха да вземат или Макдиър, или никого.

Управляващият съдружник Ройс Макнайт четеше папка с надпис „Мичъл И. Макдиър – Харвард“. Досието, дебело два пръста, с гъсто изписани страници и няколко снимки, бе подготвено от бивши агенти на ЦРУ, които работеха за частно детективско бюро в Бетезда. Бяха клиенти на тяхната фирма и всяка година им правеха безплатни услуги. Според тях било лесна работа да проучиш нищо неподозиращи студенти по право. Бяха научили например, че Макдиър предпочита да напусне североизточните щати, че има три предложения за работа – две в Ню Йорк и едно в Чикаго, и че най-високата заплата, която му предлагат, е седемдесет и шест хиляди долара годишно, а най-ниската – шейсет и осем хиляди. Беше търсен. Във втори курс имал възможност да вземе изпита по ценни книжа с пищови. Но и без тях изкарал най-високата оценка. Преди два месеца на купон в Юридическия факултет му предложили кокаин. Отказал и веднага си тръгнал, тъй като всички му се изсмели. Пиел от време на време по една бира, но за да пиеш, се искат пари, а той нямал.

Имаше около дващест и три хиляди долара студентски заем. Беше гладен.

Ройс Макнайт прелисти досието и се усмихна. Макдиър бе човек за тях.

Ламар Куин бе трийсет и две годишен и още не бе станал съдружник. Бяха го взели заради младежкия му вид и енергичност – да придава свеж облик на „Бендини, Ламбърт и Лок“; фирмата всъщност си беше млада, тъй като повечето съдружници, натрупали достатъчно пари, се пенсионираха на около петдесет. Но той щеше да стане съдружник. С гарантиран до края на живота шестцифрен доход можеше да си позволи хубавите костюми по хиляда и двеста долара, които стояха толкова добре на високата му атлетична фигура. Разходи се бав-

но из апартамента, нает срещу хиляда долара на ден, и си наля още една чаша безкофеиново кафе. Погледна часовника си. После извърна очи към двамата съдружници, седнали до малката заседателна маса при прозорците.

Точно в два и половина на вратата се почука. Ламар погледна съдружниците и Макнайт мушна досието в едно куфарче под масата. И тримата посегнаха към саката си. Ламар закопча горното си копче и отвори вратата.

– Мичъл Макдиър? – попита той с широка усмивка и протегна ръка.

– Да!

Ръкуваха се енергично.

– Приятно ми е да се запознаем, Мичъл. Аз съм Ламар Куин.

– Удоволствието е мое. Моля ви, наричайте ме Мич.

Той влезе и бързо огледа просторната стая.

– Разбира се, Мич!

Ламар сложи ръка на рамото му и го заведе в другия край на апартамента, при съдружниците, които се представиха. Държаха се извънредно топло и сърдечно. Предложиха му кафе, после вода. Седнаха край махагоновата заседателна маса и си размениха любезности. Макдиър разкопча сакото си и кръстоса крака. Вече имаше доста опит в търсенето на работа и знаеше, че го искат. Отпусна се. С три предложения за работа, които бе получил от три сред най-уважаваните фирми в страната, не бе опрял до този разговор, нито до тази фирма. Можеше да си позволи да бъде и малко самонадеян. Бе дошъл от любопитство. И защото мечтаеше за по-мек климат.

Оливър Ламбърт, старшият съдружник, се наведе, опря се на лакти и пое в свои ръце предварителния разговор. Бе словоохотлив и приятен, със звучен, почти професионален баритон. Шейсет и една годишен, най-възрастният във фирмата, той прекарваше повечето време в това да обуздава огромното самочувствие на някои от

най-богатите адвокати в страната. Беше съветникът, човекът, при когото по-младите колеги отиваха със своите проблеми. Господин Ламбърт се занимаваше и с подбора на новите хора. Той имаше задачата да назначи Мичъл И. Макдиър.

– Омръзнаха ли ви вече тези интервюта? – попита Ламбърт.

– А, не. Те са в реда на нещата.

Да, да, съгласиха се всички. Сякаш вчера и те бяха ходили по интервюта и бяха представяли автобиографии, изплашени до смърт, че няма да си намерят работа, че трите години на пот и мъки след бакалавърската степен ще идат на вятъра. Знаели много добре какво му е.

– Мога ли да задам един въпрос? – попита Мич.

– Разбира се.

– Безспорно.

– На ваше разположение сме.

– Защо разговаряме в хотелска стая? Другите фирми провеждат интервюта в самите университети чрез бюрата за назначения.

– Уместен въпрос.

Всички кимнаха, спогледаха се и се съгласиха, че въпросът е уместен.

– Може би ще ви отговоря аз, Мич – каза Ройс Макнайт, управляващият съдружник. – Трябва да разберете каква е нашата фирма. Ние сме по-различни и се гордеем с това. При нас работят четиресет и един адвокати, така че в сравнение с някои други фирмата ни е малка. Не назначаваме много хора, средно по един на две години. Предлагаме най-високите заплати и премии в страната, не преувеличавам. Затова много държим на подбора. Спряхме се на вас. Изпратихме ви писмото, което сте получили миналия месец, след като проучихме над две хиляди завършващи в най-добрите юридически факултети. Изпратихме само едно писмо. Не обявяваме свободните места и не поощряваме кандидатстването. Не се

афишираме, работим по друг начин. Ето нашето обяснение.

– Разбирам. С какво се занимава фирмата?

– С данъци. Понякога и с ценни книжа, недвижими имоти и банкови операции, но осемдесет на сто от дейността ни е свързана с данъчното облагане. Затова поискаме да се срещнем с вас, Мич. Познанията ви в тази област ни направиха силно впечатление.

– Защо избрахте университета „Уестърн Кентъки“ за бакалавърската си степен? – попита Оливър Ламбърт.

– Отговорът е прост. Предложиха ми пълна стипендия, ако играя във футболния отбор. Иначе щеше да е невъзможно да следвам.

– Разкажете ни за семейството си.

– Важно ли е?

– За нас е много важно, Мич – отбеляза Ройс Макнайт.

– Добре, баща ми загина в каменовъглените мини, когато бях на седем години. Майка ми се омъжи повторно и живее във Флорида. Имам двама братя. Ръсти загина във Виетнам. Другият ми брат се казва Рей.

– Той къде е?

– Това едва ли ви интересува – отсеке Макдиър и погледна недружелюбно Ройс Макнайт.

В досието му нямаше нищо за Рей и това бе странно.

– Извинявайте – каза тихо управляващият съдружник.

– Мич, седалището на нашата фирма е в Мемфис – обади се Ламар. – Това притеснява ли ви?

– Ни най-малко. Не обичам студения климат.

– Били ли сте в Мемфис?

– Не.

– Скоро ще дойдете. Ще ви хареса.

Мич се усмихна и кимна, готов да продължи разговора. Сериозно ли говореха тези хора? Само това оставаше – да се занимава с такава малка фирма в някакво си затънтено градче, когато го чакаше Уолстрийт.

– На кое място сте по успех във вашия випуск? – поинтересува се Ламбърт.

– Между първите пет.

Не в първите пет процента, а между петимата отличници. Този отговор трябваше да е достатъчен за всички. Сред първите петима от общо триста студенти. Би могъл да каже, че е трети по успех, само на крачка от втория и съвсем близо до първия. Но не го направи. Хората, с които говореше, бяха завършили не чак толкова реномирани университети – Чикагския, „Кълъмбия“ и „Вандербилт“, доколкото си спомняше от беглия преглед на един юридически справочник. Знаеше, че бързо ще подминат академичната тема.

– Защо избрахте Харвард?

– Всъщност Харвард избра мен. Кандидатствах в няколко университета и бях приет навсякъде. Харвард ми предложи по-голяма стипендия. Пък и мислех, че е най-добрият. И сега смятам така.

– Звучи чудесно – каза Ламбърт, загледан със задоволство в автобиографията му. Досието му бе в куфарчето под масата.

– Благодаря. Постарах се.

– Получили сте отлична оценка на изпитите по данъчно и финансово право.

– Интересувам се от това.

– Запознахме се и с изследването, което сте приложили, и ни се стори много задълбочено.

– Благодаря. Обичам изследователската работа.

Другите кимнаха, съзнавайки, че очевидно лъже. Това бе част от ритуала. Никой студент по право или адвокат не обича научните изследвания, но всички потенциални служители на фирмата неизменно декларираха дълбоката си любов към библиотеките.

– Кажете ни нещо за жена си – предложи почти плахо Ройс Макнайт.

Рискуваше да бъде отрязан още веднъж. Но това бе

обичаен въпрос, тази сфера не се смяташе за неприкосновена и се проучваше от всички фирми.

– Казва се Аби. Учеше начална педагогика в „Уестърн Кентъки“. Завършихме и след седмица се оженихме. От три години работи в частна детска градина, недалече от Бостънския колеж.

– А бракът ви...

– Щастливи сме. Познаваме се още от гимназията.

– Като какъв играехте в отбора? – попита Ламар, насочвайки разговора към по-малко чувствителна тема.

– Като защитник. Имах много предложения, докато в последния мач в гимназията не си контузих коляното. После никой не прояви интерес към мен освен „Уестърн Кентъки“. Четири години играх за отбора му, дори по едно време бях в първия състав, но често пропусках мачове заради травмата на коляното.

– Как се оправяхте? Отличен успех и футбол?

– Ученето беше на първо място.

– Университетът „Уестърн Кентъки“ едва ли е на особена висота – изтърси Ламар с глупава усмивка и веднага му се прииска да си вземе думите назад.

Забелязали този гаф, Ламбърт и Макнайт се намръщиха.

– Но все пак не отстъпва на Канзаския – отвърна Мич.

Другите замръзнаха и известно време се гледаха изумени. Виж го ти този Макдиър, знае, че Ламар Куин е следвал в Канзаския университет. Не се бе срещал никога с Ламар Куин и нямаше представа кой от фирмата ще го интервюира. И въпреки това знаеше. Бе взел юридическия справочник и ги бе проверил до един. Беше прочел биографичните справки за всичките четиресет и един адвокати във фирмата и начаса си бе спомнил, че Ламар Куин е следвал в Канзас. Наистина бяха смаяни.

– Мисля, че не ме разбрахте правилно – извини се Ламар.

– Няма проблем – усмихна се топло Мич.